

sterens Ytringer i det andet Thing, som efter min Anskuelse gjøre mig det til Pligt at udtale min Mening imod Hensigtsmæssigheden af det, der maa antages af tilstræbes i dette Diablik. Jeg tør ikke tiltrøe mig en saadan juridisk Kundskab, at jeg imod den fungerende Justitsminister tør sige, at hvad der tilstræbes, ikke kan betragtes som begrundet i den nærværende lovlige Tilstand, men jeg tør dog antage, at Meget er antydet som Noget, der let kunde sættes i Værk, og som dog, naar man virkelig vil stribe dertil, vil bringe Vedkommende til at tænke endnu engang over, om det ogsaa virkelig lader sig udføre i Overensstemmelse med den bestaaende Lovgivning. Efterat den ærede fungerende Justitsminister havde bekræftet, hvad det omtalte Medlem af Udvalget havde antydet at være Hensigten med den Reform, som man agtede at indføre, tilføjede han: „Altsaa, det Forslag, som Fængselsinspecteuren har gjort om at bringe det progressive Straffesystem i Anvendelse, gaar ud paa, at man kan iværksætte det uden at forøge Beføstningerne i nogen væsentlig Grad. Den første Bestemmelse, der vil blive truffen, vil selvfølgelig være den, at enhver Straffefange kommer til at sidde nogen Tid i Celle alene, og dette vil altsaa have til følge, at Tugthuusfangerne, som nu anbringes i Højens, hvor der ingen Celler er, maae begynde i en anden Straffeanstalt, og de, der ere der, altsaa flyttes til en anden; men dette bliver i alle Tilfælde ikke af nogen stor Betydning“. „Dernæst“ — siger Justitsministeren videre — „troer jeg ogsaa, at hans Forslag gaar ud paa, hvad de Herrer, der kjende og sværme for det progressive Straffesystem, ville vide, at forførte den Tid, hvori Cellefængsel nu efter vor Lovgivning udstaaes, og at opstille forskellige Classer for Fangerne, saaledes at de, der opføre sig vel, faae en større Frihed, faae Lov til at bevæge sig friere og arbejde sammen med Andre, faae en større Frihed til at skrive til deres Skægtninge og Tilladelse til at modtage Besøg. Det høie Thing vil heraf see, at denne Sag er under Overveelse, og det paa

en saadan Maade, at det er sandsynligt, at den snart vil træde i Kraft. Smidterid vil der netop med Hensyn til Tugthuusfangerne udfordres en Forandring i den bestaaende Lovgivning, og altsaa forsaavidt vil et lille Lovforslag være nødvendigt, inden Foranstaltningen kan sættes i Værk; men, som sagt, Sagen er i Gang og ligger Ministeriet paasinde. Fængselsinspecteuren har tillige gjort opmærksom paa, om man ikke kunde anvende det irske System ogsaa i det Omfang, at man indførte Udgangstillaadelse for Fangerne, men han har derhos, hvad den ærede sidste Tale ogsaa gjorde opmærksom paa, henpeget til de store Vanskeligheder, der ere forbundne med at faae Forbrøderne anbragte efter endt Straffetid.“ Jeg maa herved tillade mig at bringe i Erindring, hvad Loven af 30te November 1857 indeholder, hvorefter det vil sees, at det ikke vilde være en „lille“ Forandring i denne Lov, men en total Omstøden af den, om man vilde udføre det, som Justitsministeren siger er i fuld Gang og snart vil kunne træde i Kraft. Jeg føler mig ikke kaldet til her at ophjse, hvori det irske System har sine Fortrin, og hvori det har sine Mangler. Jeg vil blot minde om, hvad Enhver, som kjender Noget til Fængselsystemernes Historie, meget vel maa vide, at det irske System slet ikke er noget Nyt, men at det er det gamle Classificationsystem, som idetmindste for mig ikke er noget Nyt, da jeg allerede for 40 Aar siden har bedømt det og, troer jeg, bedømt det rigtigt, siden denne min Dom har fundet Anklang hos, tør jeg sige, de Fleste af dem, der have skrevet om Fængselsvæsenet siden den Tid. Hvad der gjør, at det irske System eller, som man nu vil kalde det, det fremadskridende eller progressive System nu i Irland har fundet en saadan Anerkjendelse, som Classificationsystemet neppe nogenstid tidligere har fundet, er to Omstændigheder. Den ene er Forholdene i Irland, som ere af en høist eiendommelig Art, og den anden er den, at Systemet har fundet en Craston. Den nuværende Udøver af dette System er